

031 SABOTATGE

Quan l'Alba i el Marc eren a punt de tocar-se, quan el gest d'un s'abocava a l'altre lent i tendre, l'abraçada s'ha escapat. L'Alba i el Marc s'han mirat atònits. Ell ha estirat la mà per aferrar-la però l'abraçada ha fugit escales avall, ha empomat la porta del carrer i ha sortit rabent.

Tres cantonades enllà, jau enroscada al banc de forja d'un jardinet silenciós.

Els nervis l'han traït. Ha anat d'un pèl que el noi no l'enxampés, i això ha passat perquè ha trigat massa a decidir-se, no ha recordat si havia d'estar atenta a la retina o al cervell.

Tot s'havia plantejat com una juguesca. El petit escamot TGN3691 d'Accions Afectives al qual pertany l'abraçada mandrejava avorrit perquè ningú no havia reclamat la seva intervenció des de feia més d'una hora. "Qui s'atreveix a fugir a l'últim instant?" va ser el repte proposat per la carícia, el membre amb més ascendència sobre la resta de companys de pis: els petons i l'abraçada, doncs tothom reconeixia de manera tàcita que la carícia era el principi de qualsevol mostra de tendresa. Els petons es van queixar de que ells tenien poc marge de temps per a fer-se enrere, eren fogosos de mena. "No badeu tant, heu d'estar atents al cervell i no a la retina, quan aquest espurnegi, prepareu-vos" va replicar la carícia des del sofà, on s'hi havia escarxofat mentre fantasiejava pells vellutades. I l'abraçada, àvida d'experiències, a la primera oportunitat s'hi ha llençat.

El Marc s'observa les mans, les gira, les aixeca i arrufa les celles. L'Alba se'l mira i esclafeix una riallada sonora. El noi somriu dubtós, no sap què ha passat, només veu que l'Alba és preciosa i la vol besar. Ara. Els seus llavis s'obren, inclina el cap a la dreta. Ella l'inclina a l'esquerra i tanca els ulls. Les mans d'ell premen la nuca d'ella, sota les orelles, escalfant el coll, aixafant els cabells. Quan l'olor de xiclet de maduixa li frega els narius, el primer petó fa marrada i en lloc d'aterrar sobre el llavi molsut que l'espera, s'escapoleix cap a la claraboia de l'escala. Tot seguit, una bandada de petons s'enlairen amunt rere el primer. L'Alba i el Marc se separen de cop, es miren, badoquegen, ella obre uns ulls angoixats, els d'ell s'han enfosquit sota les celles aspres i punxegudes. Un polsim daurat s'esvaneix entre els dos. Si haguessin parat l'orella haurien sentit la piuladissa victoriosa de l'estol de petons voleiant cel enllà.

La carícia els rep amb una riallota maliciosa des del sofà, "bona feina companys!" L'abraçada destapa una ampolla de cava. De fet, avui han après a sabotejar una manifestació afectiva. El petit escamot TGN3691 va assolint competències. Forma part d'una Unitat Superior Secreta d'abast universal, i ha d'estar preparat per a qualsevol eventualitat en el camp de les emocions.

L'Alba i el Marc han sortit al carrer. Ell, que sempre ha sigut un descregut, pensa que alguna cosa no funciona en aquesta relació, tot i que són al principi, potser és millor deixar-ho córrer. L'Alba, per la seva part, troba que és un noi poc decidit, rumia massa les coses i a ella la neguitegen els cagadubtes, no saps mai si sí o si no.

Flàvia

